

γλυκούννα ἡ, Ἦπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐδ. γ λ υ κ ό, ὡς οὐσ. λαμβανομένου, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ό ς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ύ ν α.

Ἄγαπῶν ὑπερβολικὰ τὰ γλυκύσματα: Οὐχ! Κι αὐτὴ μὴ ἀκουπέλα, τί γλυκούννα ποὺ ῥι.

γλυκόνυπνος ὁ, Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 74 Πεντασύλλ., 109 γλυκόνυπνος Ν. Ἔστ. 15 (1934), 211 γλυκόνυπνι τό, Πελοπν. (Δίβρ.) κ.ά. — Ἐφην. Ἐλεύθ. Τύπ. 2.8.1921.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. ὕ π ν ο ς. Διὰ τὸν τύπ. γ λ υ κ ο ὕ π ν ι π β. π ρ ω τ ο ὕ π ν ι.

Ἦπνος γ λ υ κ ό ς, εὐχάριστος ἔνθ' ἄν.: Ἀπάνου ῥς τὸ γλυκόνυπνι του διάκε καὶ τὸν ἐξύπνησε, γιὰ νὰ φέρῃ τὸ τυρὶ ῥς τὸ χωριὸ (διάκε = πῆγε) Πελοπν. (Δίβρ.) Ἡ μικρὰ φρουρά... βρίσκεται ῥς τὸ γλυκόνυπνι Ἐφην. Ἐλεύθ. Τύπ., ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Ἦ μαῦρε ἀπὸ τὸν κάματο, πρὶν πέσης ῥς τὸ κρεββάτι, κλεφτὰτα ἕνας γλυκόνυπνος τὰ μάτια σου σφαλεῖ Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², ἔνθ' ἄν.

Ἀστείρευτη βρύση, γαλάζιο λουλούδι,
ναός, πλάσμα, ἦχος, λόγος, χαρὰ τὸ τραγούδι,
ῥς τῶν ἄντων τὴν κόλαση γλυκόνυπνον κλίνη
Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., ἔνθ' ἄν.

γλυκούρα ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Μεσσην.) γλυτσούρα Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ υ τ σ ό ς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ύ ρ α.

1) Ἡ ὑπερβολικὰ γλυκεῖα γεῦσις Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.): Ἐρρ' - ξι πουλλὴ ζάχαρ' ῥς τοῦ γαφὲ κι τὸν ἔκαμε ντίπ γλυτσούρα δὲ βίγνι Ἀκρ. 2) Ἡ ὑπόγλυκος γεῦσις Πελοπν. (Βάλτ. Μεσσην.): ῥς τὸ ξινισμένο κρασί ἔρριξα ζάχαρη κ' ἔχει μὴ γλυκούρα. 3) Μεταφ., ἡ εὐδία, ὁ γλυκύς, ὁ ἥπιος καιρὸς Ἰων. (Κρήν.)

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκούρας καὶ ὡς ἐπών. Μῆλ.

γλυκούρι τό, Πελοπν. (Λαγκάδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ύ ρ ι. Τὸ σῆκον εἰς τὴν συνθημ. γλῶσσαν τῶν κτιστῶν.

γλυκοῦσα ἡ, Κρήτ. (Πεδιάδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. Οἴτυλ. Πλάτσ.) — Λεξ. Λεγρ., 342 Δημητρ. γλυκοῦσα Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὕ σ α, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Ἀνθ. Παπαδόπ. εἰς Ἀθηνᾶν 37 (1925), 189.

1) Γλυκεῖα Κρήτ. (Πεδιάδ.) Αἰνιγμ.:

Στραβοπάτορ' εἶν' ἡ μάνα | καὶ γλυκοῦσα ἡ θυγατέρα |
καὶ δαιμονική ἡ ἐγγόνη
(τὸ κλῆμα, ἡ σταφυλὴ καὶ ὁ οἶνος). 2) Ἐρασμία, ἀγαπητή, θελκτικὴ Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀσμ.

Κόρη μ' γλυκοῦσα τοῦ γιγαλοῦ, κόρη γαῖτανοφρούδα Καλάβρυτ.

Δὲν εἶναι ὁδῶ ῥς τὴν γειτονιὰν τέτοια γλυκοῦσα κόρη Λεξ. Λεγρ., ἔνθ' ἄν. 3) Πιθαν., τὸ ἀγριολαχανικὸν Τορδύλιον τὸ φαρμακευτικὸν (Tordylium officinale) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδοφόρων (Umbelliferae) Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν. Οἴτυλ. Πλάτσ.) Συνών. γ λ υ κ ά δ ι 3, γ λ υ κ ο λ ά χ α ν ο ς, κ α ν κ α λ ί δ α, μ ο σ κ ο λ ά χ α ν ο ς, μ ο σ κ ο - π α π π α δ ι ά.

γλυκούτσικα ἐπίρρ. σύνθηθ. γλυκούτσικα Λεξ. Βάιγ.

γλυκούτσικα Καππ. (Ἀραβάν.) γυλκούτσα Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ο ὕ τ σ ι κ ο ς. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο ὕ - τ σ ι κ α καὶ εἰς Σομ.

Γλυκέως πῶς σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) β) Μεταφ. φιλοφρόνως πῶς Λεξ. Δημητρ.

γλυκούτσικος ἐπίθ. σύνθηθ. γλυκούτσικους Λοκ. (Λι-βύσσ.) γλυκούτσικος Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. γλυκούτσ'κος Σκυρ. γλυκούτσ'κους σύνθηθ. βορ. ιδιωμ. γλυκούτσικο Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὕ τ σ ι κ ο ς. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο ὕ τ σ ι κ ο ς καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ γλυκύς πῶς, ὁ ὑπόγλυκος, ὁ γλυκάζων σύνθηθ. καὶ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Τὸ κρασί εἶναι γλυκούτσικο σύνθηθ. Ὁ ῥι τελεία νατέ, ἀλλὰ ἔρι γλυκούτσικο τὸ σοῦκο (δὲν εἶναι τελείως ὥριμον, ἀλλὰ εἶναι γλυκούτσικο τὸ σῆκο) Μέλαν. Γλυκούτσ'κα ἦταν αὐτὰ τὰ σταφύλια Ἦπ. (Κουκούλ.) Ἀν βάν'ς λ'γώτιρον ἀλάτ' στοῦ τυρὶ, γέννι μαλακὸ κι γλυκούτσ'κου Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ.

2) Κυριολ. καὶ μεταφ., ἀρκούντως γλυκύς, εὐχάριστος, συμπαθὴς Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. — Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 67 ῥς τὸν ἴσκιο, 252 — Λεξ. Δημητρ.: Γλυκούτσικα κοπέλα Λεξ. Δημητρ. Γλυκούτσικες ματιές Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., ἔνθ' ἄν. Γλυκούτσικος στοχασμὸς Γ. Ψυχάρ., ῥς τὸν ἴσκιο, ἔνθ' ἄν. β) Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ., τὰ γλυκύσματα Θῆρ: Γλυκούτσικα ἠνεβάσανε νὰ πουλήσουν. Συνών. γ λ υ κ ε - ρ ό ς, γ λ υ κ ο ὕ λ η ς. 3) Μεταφ., ἐπὶ τοῦ καιροῦ, αἰθριοῦς κάπως, μ α λ α κ ό ς κοιν. : Κάνει γλυκούτσικον καιρὸ σήμερα Ἀθῆν.

γλυκοφάγι τό, ἑνιαχ. γλυκοφαί Ἦπ. (Παραμυθ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. φ α γ ί.

Ὁ,τιδήποτε εὐχαρίστως ἐσθιόμενον, κυριολ. καὶ μεταφ.: Παροιμ.

Γλυκοφαί, | πικροχέσι

(ἡ μεγάλη ἀπόλαυσις ἔχει κάποτε δυσαρέστους συνεπείας). Πβ. γ λ υ κ ο τ ρ ώ γ ω.

γλυκόφαγος ἐπίθ. ἑνιαχ. γλυκόφαους Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ὁρ. ἔ φ α γ α τοῦ ρ. τ ρ ώ γ ω.

Ὁ,τιδήποτε τρώγεται εὐχάριστα ἔνθ' ἄν.: Τοῦ φαῖ σή-μυρα εἶνι γλυκόφαου Σάμ. Συνών. γ λ υ κ ο φ ά γ ω τ ο ς.

β) Αὐτὸς ποὺ τρώγει μὲ ὄρεξιν τὸ φαγητὸν τῆς ἡμέρας Σάμ.: Οὐλα μ' τὰ πιδιά, νὰ σ' πῶ, γλυκόφαα εἶνι. Πουτὲ δὲ στραβουμουτσ'νιάζ'ρι, ὅ,τι κι νὰ τίς δώξ'ς νὰ φᾶρι.

γλυκοφάγωμα τό, Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3.681.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. φ ά γ ω μ α.

Γ λ υ κ ο φ ά γ ι, τὸ ὅπ. βλ.: Παροιμ.

Γλυκοφάγωμα, | πικροχέσιμο.

γλυκοφαγωμάρα ἡ, Γ. Ξενόπ., Θέατρ. 3.33.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. φ α γ ω μ ά ρ α.

Ἡπία ἔρις, φιλονικία: Ναί, μὰ ἡ φαγωμάρα τους σήμερα ἦταν μαλακώτερη ἀπὸ τίς ἄλλες ἡμέρες. Σχεδὸν γλυκοφαγωμάρα.

γλυκοφάγωτος ἐπίθ., ἑνιαχ. γλυκοφάγουτους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ὁρ. φ α γ ώ θ η κ α τοῦ ρ. τ ρ ώ γ ω.

